

»Bogovi, dakle, kako reko, tako su nam predali da istražujemo i da učimo i da se međusobno podučavamo.« U *Državniku* pak jasnije objašnjava to dijeljenje jednoga: »Trebalo, kad netko unaprijed zamijeti srodnost mnogoga, da ne odustane prije, nego u njoj ne razabere sve razlike kojegod se u vrstama nalaze. Kad u mnoštvima budu zapažene raznovrsne različnosti, nije moguće prestat, makar to jedva vidi, prije nego što, vežući sve vlastito unutar jedne sličnosti, ne obuhvati to bitnim određenjem nekog roda.« A na kraju *Fedra* piše: »Kako bi netko prije nego što znađe istinu o pojedinom o čemu govori ili piše bio sposoban da sve to doista po sebi definira; naprotiv, definirajući po vrstama sve do nedjeljivog znao bi <potom> dijeliti.«

U *Timeju* je tvrdio da su te djelatnosti Božje djelo: [320] »da je doista Bog sposoban da mnogo toga uredi u jedno i sposoban da opet iz jednoga razloži u mnogo toga, kao onaj koji znađe i ujedno može, dok od ljudi nitko nije sposoban ni za jedno od toga.« Pa ipak u *Sofistu* ističe da je to zadaća filozofa i dijalektičara: »U

INSTITUT
ZA FILOZOFIJU